

Izhaja vsak šetrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za šetrk leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnikištvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Določniki katol. tisk-
arstva društva de-
ležajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Nevak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rekopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 29.

V Mariboru, dne 21. julija 1898.

Tečaj XXXII.

§ 14.

Rekli smo v «Slov. Gospodarju» uže ne-
kolikokrat, da se v Avstriji sedaj vlada s
§ 14. Kakšen je ta paragraf, da ima toliko
moč? To-le hočemo svojim bralcem kratko
razložiti.

Notranja uravnava naše države, oziroma
vsake polovice je določena po zakonih, tako-
zvanih državnih zakonih. Najimenuitniši izmed
njih imenujejo se državni osnovni zakoni, in
točka takega zakona, nanašajočega se na
državno zastopstvo v totranski polovici, ka-
tero se izvršuje po državnih poslancih, je
siloviti § 14. Kaj pa pravi? «Če je nujno
treba, da vlada odredi tedaj, kadar državni
poslanci niso zbrani, kaj takega, kar bi sicer
mogla odrediti le po privoljenju državnega
zboru, smejo se izdajati ukazi kratkim potom
cesarskih naredeb, toda vse ministerstvo je
za nje odgovorno; nadalje se po njih ne sme
izpreminjati noben državni osnovni zakon,
ne sme se trajno obremeniti državna bla-
gajnica, in ne sme se odsvojiti noben državni
imetek; tudi imajo take naredbe le začasno
veljavo, imajo biti razločno izdane kot zasilne,
podpisane od vsega ministerstva in se pri
prvem zborovanju parlamenta v štirih tednih
predložiti obema zbornicama v odobrenje;
veljajo pa le tako dolgo, dokler jih zbornici
nista ali sprejeli ali zavrgli.»

Potemtakem je v § 14. mnogo moči, ali
trajno se z njim vladati vendar ne da. Vidimo
pa tudi, kolika oblast je dana državnim po-
slancem in kako visoka je zares najvišja
služba in čast, ki jo ima oddajati ljudstvo.

Da se vlada s § 14, zakrivila je nemška
obstrukcija, ki ni dopuščala parlamentarnega
delovanja. Živo so nam še v spominu razne
največje surovosti, katere je uprizarjala, odkar
in ker je ono nemštvo, ki je brez vere, ki
hoče ljudstvo popolnoma odreti, Slovane iz-
trebiti in Avstrijo spraviti pod prusko krono,
v državni zbornici prišlo v manjšino.

Vladanje po § 14. nam Slovanom, mislimo,
ne bode ravno na škodo, gotovo pa tudi ne
na posebno korist. Na škodo ne, ker si vlada
ne bode lahko upala kaj izdati, česar bi
državnozbornska večina ne odobrila, na po-
sebno korist pa tudi ne, ker nam od celo-
kupnega ministerstva ni nič pričakovati. Saj
vemo, kako je. Mi Slovani se še bodedo
imeli dolgo bojevati, da se nam bode jelo
pravično meriti. V edino korist nam je vla-
danje s § 14. v tem oziru, da vladni stroj
ne zastane in se plače poslancev vkljub temu
prihranijo, in da so prenehale v zbornici
tiste osludne nemške surovosti, po kojih se
je ljudstvo pohujševalo, surovilo in begalo,
in katerih se nam je že zgabilo do golčanca.

Nemškim liberalcem, prusakom in soci-
jalistom, torej obstrukcionistom vladanje s
§ 14. ni po volji, seveda ne, ker se vlada
brez njih, in ker sedaj ne morejo države tako
uspešno razjedati, kakor v zbornici. Jezi pa
je gotovo tudi, da so ravno njih predniki,
stari nemški liberalci, bili tisti, ki so pred
tridesetimi leti zakon s § 14. skovali in zanj
glasovali, češ da bodo v najhujši sili s § 14.
pestili Slovane. Svečanosti in razsvetljave
po vseh večjih nemških krajih javljale so
pijano veselje, da se je nemškim liberalcem

posrečilo dognati zakon, ki njim je po nji-
hovem tedanjem prepričanju jamčil pogin
avstrijskih Slovanov! Pestili so nas z dru-
gimi paragrafi nečloveško, ali da bodo oni v
skripce § 14. prišli prvi, to se njim, ki so si
domišljali, da so nepremagljivi, niti sanjalo
ni. Ali kaj rad se uresniči pregovor: «Kdor
drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.»

§ 14. deluje, ali bolje bi bilo, ko bi še
tudi na dalje spal tam, kjer je dremal celih
30 let. Namesto § 14. bi se naj vlada raje
trdno oklenila poštene državnozbornske večine,
ki ima boljši del ljudstva za seboj, in s to-le
užugala besno obstrukcijo. Prepričani smo, da
bi se z nami Slovani postopalo celo drugače,
ako bi poskusili tudi najmirnejšo in najspodob-
nejšo obstrukcijo; našlo bi se takoj sto sredstev,
da bi nas upognili. Kar pa velja za jednega,
naj velja tudi za drugega. Tega načela se
ima držati vsaka država, če se noče odpo-
vedati svojemu obstanku.

Shod političnega društva „Sloge“ pri sv. Tomažu pri Ormožu.

Velike množice ljudstva so napolnile
dne 17. t. m. ob treh popoldne prostorni vrt
Škrlečeve gostilne. Topiči so pokali, raz
strehe so plapolale slovenske trobojnice in
cesarske zastave, napeta tišina in pozornost
je zavladovala, ko je stopil na govorniški oder
sivolasi narodni prvoboritelj dr. Geršak, ter
kot predsednik «Sloge» pozdravi prisotna
poslanca g. Žičkarja, zastopnika V. kurije in

Listek.

Maron, mladi spoznovalec z Libanona.

(Povest. — Prevel A. J.)

(Dalje.)

Ko stopijo naši štirje beguni na ulico,
je bilo vse tiho in mirno; le od daleč se je
videl plamen gorečih hiš. Ali stopa pred
svojimi varovanci in jih pelje proti vzhodnim
vratom sidonskega mesta. Naenkrat zadene
z nogu ob nekaj na cesti. Skloni se in pod
seboj vidi truplo umorjenega kristjana. Ali
opomni na to svoje varovanje, da bi se ne
spodtaknili, in hoče bežati naprej. A Maron
je že klečal pri mrliču in mu poljuboval
mrzlo roko. Tudi udova je postala. Hotela
je vedeti, če je še pred njo ležeči mož pri
življenju. Maron ji to zanika, ker vidi, da
mu je odsekana glava. Ali prosi zdaj svoje
varovance, naj se več ne zadržujejo pri
mrličih, ker bi jih to lahko izdalo. Maron pa
odločno odgovori:

«Ljubi prijatelj, hvaležen sem ti, da ho-
peš rešiti mojo mater in sestro. Pa če bi
časel kakega ranjenega kristjana, ki je še
nri življenju, bi ga ne mogel pustiti brez

pomoči. Vas bi pustil, da bežite, jaz pa bi
svojega brata ponesel v našo hišo. Tam bi
skrbel zanj, dokler Bog ne odloči moje in
njegove usode.»

«Maron ima prav,» reče Judita. «Tudi
midve bi Marona ne zapustili, temveč se
vrnili z njim. Kajti kar storimo svojemu
bratu, to storimo Bogu samemu.»

Ali občuduje krščansko ljubezen do bliž-
njega, vendar prav srčno želi, da bi nobe-
nega kristjana več ne srečali. Dospeli so
zdaj po ozki ulici do glavne ceste, ki pelje
do mestnih vrat. Predno na to cesto stopijo,
pogleda Ali, če ni kje kak Turek ali Arabec.
Pa vse je bilo tiho. Zato reče Maronu:

«Potegni svoj meč in idi s svojo sestro,
jaz pa bodem peljal tvojo mater. Če pa sre-
čamo kakega sovražnika, tedaj bodeva vihtela
svoje nože in glasno klicala: Bog je Bog in
Mohamed je njegov prerok! To bode varalo
sovražnike in nas rešilo.»

«Tega ne morem klicati,» pravi Maron,
«tudi navidezno ne, ker bi zatajil svojo vero.
Meč bodem že vihtel in nekaj klical, da
varam sovražnike.»

Ali sicer s tem ni bil zadovoljen, a
vendar je molčal in naglo korakal z udovo
po cesti. Videli so pred seboj že mestna
vrata in nikogar ni bilo ob cesti. Aliju je
odleglo, ker je mislil, da so že rešeni. Pa

ko še napravijo nekaj korakov, se nenadoma
prikaže pri vratih sedem moških postav. Ali
se strese na vsem životu in obstoji. Maron
pa mu pošepeta:

«Naprej, zdaj se ne smemo več vrniti,
ker so nas videli in bi nas gotovo preganjali.
Srčnost, Ali! Kliči kar hočeš in hodi za
menoj!» S tem stopa Maron s svojo sestro
srčno proti vratom, vihti svoj meč in kliče
na ves glas: «Zmaga! Zmaga! Bogat plen!
Bogat plen! Veselje! Veselje!» Ali se osrči
in začne na vso moč kričati: «Bog je Bog,
in Mohamed je njegov prerok!» Tako pridejo
do vrat in spoznajo, da so pri vratih turški
redarji stražili izhod. Redarji se čudijo, ko
vidijo Marona in Alija z dvema ženskama
se bližati vratom. Zato jih zadržijo in vpra-
šajo Alija:

«Kdo ste? Od kod pridete?» Ali ne vé
odgovora. Maron pa začne zopet kričati in
vihteti svoj nož: «Zmaga! Zmaga! Mi smo
otroci svetnikov in čistilci pravega preroka
božjega. Glejte, kako bogat plen smo naredili!»
Pri teh besedah vrže nekaj srebrnikov med
redarje, ki jih hlastno poberejo.

«Kaj čakamo tukaj zastoj na kristjane!»
reče zdaj eden izmed redarjev.

«Seveda,» odgovori Maron porogljivo.
«Tukaj lahko dolgo čakate na kristjane, ker
so skoraj vsi pobegnili v hišo francoskega

g. dr. Rosino, deželnega poslanca. Presvitlemu cesarju se je zaklicalo trikrat gromoviti živio in začelo se je poročilo poslanca Žičkarja.

S pravo pobožno pozornostjo poslušalo je ljudstvo svojega zastopnika. Narisal je v lahko umljivih besedah sestavo državnozborske večine in opozicije. Povdarjal je težko stališče dobromislečnih poslancev, in kar čudili so se poslušalci, kako pobalinsko so nemški kričači ovirali vsako delo v prid ljudstvu, ker se je z jezikovnimi naredbami podelilo češkemu narodu nekoliko pravice, v resnici pa, ker so izprevideli, da pri novi večini, ki je bila Slovanom pravična, ne bode možno kakor preje teptati tlačjenih nenemških narodov. — Grof Badeni je bil Slovanom najbolj naklonjeni ministerski predsednik, a v največji sili pokazal se je nezmožnega težke naloge. Ob burnih izbruhih zdvajanih Nemcev sledil mu je politični cincar baron Gauč, birokrat. Prišlo je Thunovo ministerstvo s Čehom dr. Kaizlom, ki hoče biti pravično vsem. Vkljub vsem obljubam in koncesijam pa razsaja dalje nemška oholost, ovirajoča poslance, tako da v svoji skupnosti ne morejo doseči ničesar. Kar so slovenski poslanci dosegli, zgodilo se je po interpelacijah in tihih potih, kjer je tudi poročevalec storil marsikaj za svoje volilce.

Tako in podobno je poročal g. Žičkar, kar je postalo hkrati ozračje nekako soparno, kakor če se pripravljajo k burji. Jezno so stikali glave in pošepetavali poslušalci, kajti pripeljala se je iz Ptuja neka sodrga socialnih demokratov in barabunskih turnarjev, kateri so s svojim nespodobnim obnašanjem ljudstvo tako razburili, da bi jih bilo pošteno naklestilo, ako bi se končno vendar ne odločili zapustiti vrt in se naložiti na svoj tovarni voz.

Govoril je potem deželni poslanec dr. Rosina, ki je ob vidnem navdušenju in pritrjevanju poročal, kako težko in vendar junško so se borili slovenski deželni poslanci za pravice slovenskega jezika in dosegli vsaj nekaj uspehov, kako vstrajno so delovali v odsekih. Omenjal je raznih lumparij in zvijač nemških poslancev in pokazal, kako brezsrčna je ta svojat, ker je povsod, še v gospodarskem oziru, nasprotovala Slovincem.

V prav krasnih besedah je označil prusške namene patrijotiskega bauernvereina, ki želi kron za lačne »šribarje,« tako da je moral biti vsakdo prepričan o plitvosti ormoških posilincev, ki bi želeli pošteno slovensko ljudstvo spraviti rajši danes kakor jutri pod prajzovsko haubo.

Volilci so izrekli svojima vrlima zastopnikoma zaupanje in zahvalo, a marsikdo si

je mislil: ko bi se pač naši gospodje poslanci prikazovali še pogosteje pred svojim ljudstvom, recimo pri Veliki nedelji, kjer nemčurstvo tako lepo v klasje gre.

Sprejelo se je več prav umestnih resolucij: za ustanovitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani, za slovensko nadsodišče v Ljubljani, za slovenske napise pri uradih, pri sodniji, davkariji, železnici in drugod, za nastavljanje uradnikov zmožnih slovenščine.

Potem ko je pravnik Kukovec govoril še za slovensko uradovanje občinskih uradov in je zbrano ljudstvo enoglasno zahtevalo od občin sklep, da z naprej uradujejo samo slovenski, nastopil je stričnik Stanko Vrazov iz Cerovca in kot slovenski kmet govoril navdušeno za geslo: »vse za vero, vse za slovensko domovino in vse za cesarja.«

Gospod dekan Caf je opisal zasluge predsednika »Sloge,« g. dr. Geršaka, ki je v narodnem oziru največ storil za ormoški okraj ter želel mnogo sreče »Slogi« pri njenem delovanju in se zahvalil priredilcem shoda, vrlemu ljudstvu pa za vzgledno lepo obnašanje.

Ker je bilo že pozno in so se zbrani volilci že navolili stati, zaključil je predsednik dr. Geršak zborovanje s trikratnim živio sv. očetu Leonu XIII.

Prepričani smo, da je dosegel ta shod v obilni meri svoj namen, dobro vemo, da sta si vrla gospoda poslanca, kojih poročevanje smo navedli le pomanjkljivo, pridobila ta dan neomejeno zaupanje in hvaležnost svojih volilcev, a še boljše vemo, da je še mnogo, mnogo gnjilega v ormoškem okraju in da bo treba vrli »Slogi« napeti z združenimi močmi vse sile, recimo o bližajočih se ormoških volitvah, če hočemo pričakovati lepše bodočnosti tukajšnjim Slovincem.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Razgovori ministerskega predsednika grofa Thuna z liberalci in veleposestniki so se razbili, ker še jezikovne naredbe zmeraj niso odstranjene. Grof Thun se je posvetoval tudi s katoliškimi Nemci. Natančna vsebina pogajanj je za javnost tajna.

Češko. Izvrševalni odbor mlado-češke stranke je sklenil, da izroči vladi spomenico, v kateri bo še enkrat označil svoje stališče glede rešitve narodnega vprašanja. Odločno se upirajo temu, da bi se jim kratila katera koli dosedanjih pravic.

Kranjsko. Ljubljanski trgovski pomočniki so se pričeli krepko organizovati, da dosežejo nedeljski počitek. Občinstvo jim želi, da bi se njih želje ugodno izvršile. — Gospodarska organizacija se na Kranjskem vedno bolj krepi. Ker ji manjka lastnega glasila, zato bo ji v »Slovincu« poseben odelek na razpolago.

Primorsko. V Trstu se gode čudne reči. Slovenski svetovalec Dolenc je v mestnem zboru v navdušenem govoru ponovil svoj predlog, naj se ime glavne mestne ulice »Corso« spremeni v »Corso Francesco Giuseppe« v čast petdesetletnice presvitlega cesarja. Toda italijanska večina je predlog odklonila. Poslušalci na galeriji pa so bili vsi prevzeti od Dolenčevega govora in so mu navdušeno ploskali in pritrjevali. Župan je dal galerijo izprazniti ter spustil vanjo drugo občinstvo, ki je klicalo pogin Slovincem. Slovenski svetovalci so ostavili sejo. V Trstu med Italijani ne vlada domoljuben duh.

Gališko. Na Gališkem se pojavljajo novi nemiri. Poroča se namreč iz Bursztyna, da so tam židje na pol ubili jednega delavca, dva druga pa nevarno ranili. Razjarjeni delavci so na to planili po židovskih prodajalnicah in vse razbili.

Vnanje države.

Vojska. Mesto Santiago na Kubi se je moralo udati Amerikancem. V ponedeljek zjutraj ob 9. uri so španjske čete ostavile mesto. Dovolili so se jim naslednji častni pogoji. Častniki so smeli obdržati svoje orožje, ostali vojaki pa le, kar je bila njih lastnina. Španjskemu poveljniku se je dovolilo vzeti s seboj vse vojaške zapiske, ki se nanašajo na okolično mesta Santiago. Pri odhodu iz mesta so se dovolile španjskim četam vojaške časti. Španija bo sedaj rada ali nerada morala misliti na mirovna pogajanja.

Rusko. General Kuropatkin je postal novi ruski vojni minister. Že od decembra sem je vodil posle v vojnem ministerstvu. V tem času je pomnožil sibirskie in transkaspiske čete ter otvoril vojaško železnico v Taškend. Mož je neki nadarjen vojni organizator.

Francosko. Francoska vlada je zaprla bivša častnika Piguarta in Esterhazyja, znana iz zadeve izdajalca Dreyfusa. Prvi se dolži izdajalstva domovine, drugi krivega podpisu pri neki brzovjavki.

konzula. V zapuščenih krščanskih hišah je še mnogo plena.»

«Pojdimo tudi mi, da dobimo nekaj za nas,« pravijo redarji in odidejo. Le dva še ostaneta pri vratih.

Eden izmed teh nezaupno pogleduje Marona in reče svojemu tovarišu:

«Če se ne motim, sem tega fanta danes zjutraj videl pri severnih vratih pri morjenju kristjanov. Hotel je braniti te pse. Jaz grem staviti, da je kristjan.»

Nato prime redar Marona za roko rekoč:

«Čuj, govori enkrat za menoj besede: Bog je velik in Mohamed je njegov prerok.»

Maron obledi, ker se boji za mater in sestro, in molči. Redar še enkrat ponovi svojo zahtevo. Ali uvidi, da je zdaj vse izgubljeno, ako se ne iznebi teh dveh redarjev. Zato naglo priskoči k Maronu za redarja. Med tem odgovori Maron odločno: »Jaz ne verujem na vašega preroka, jaz sem kristjan.« V tem trenutku ga že zadene redarjev meč na glavo, da krvav pade na tla. Ali pa da na to redarju krepek udarec ob sence, da se nezaveden zvrne na zemljo. Njegovemu tovarišu pa vrže pest peska in prahu v oči in ga potem podere na tla. Potem prime Marona za roko in ga vleče iz mesta, udoma in Judita pa sledita. Naglost je bila potrebna, in to so uvideli tudi beguni; kajti redarja

sta se že zopet vzdigala, da bi šla za njimi. K sreči pa je Aliju pri boju odpadla culica z denarjem in dragocenostimi. To opazita redarja in planeta nanjo, ter se rujeta za plen. Med tem so se naši beguni že precej oddaljili. Ali jih v temni noči vodi na turško pokopališče, ki je bilo blizo. Tam se tiho splazijo nekoliko od pota. Že zaslišijo redarja pred pokopališčem. Takoj zapove Maron tiho:

»Obstojte! Poklekajte! Bodite mirni, potem nas ne bodo našli.« Vsi ubogajo in preganjalci res niso mogli v temni noči razločevati begunov od nagrobnih kamenov, dasiravno so stopili celo na kopališki zid. Čez nekaj časa se naveličata iskanja in se vrneta v mesto nazaj.

Ko je bilo že vse mirno, se priplazi uboga udoma k svojemu sinu, ga objame in vsa solzna reče:

«Ljubi sin! Jaz se ti zahvaljujem za to srečo! Ponosna sem na tebe, kajti zdaj si spoznavalec in vreden svojega očeta.»

Tudi Judita pripleza bliže in poljubi svojega brata na krvavem čelu ter mu potem obveže pekočo rano. Aliju pa vsi stiskajo roko in se mu zahvaljujejo za rešitev. Na to reče udoma:

«Otroci, zahvalimo se zdaj tukaj med mrtvimi Bogu, da nam je dal svojo pomoč, in prosimo ga za moč, da moremo dokončati

pot, po kateri nas vodi.» In vsi pokleknejo in tiho molijo v temni noči. Bog pa je napolnil njihova srca s srčnostjo in tolažbo. Tega so tudi potrebovali, kajti čakalo jih je še veliko trpljenja.

4. Rešitev iz ognja.

Ko so naši ubežniki že dobre pol ure goreče molili, pravi udoma:

«Ljubi otroci, mi klečimo zdaj tukaj, kakor je Zveličar klečal in molil v noči pred svojim trpljenjem na Oljski gori. Zato pa kličimo ž njim k nebeskemu očetu: Oče, ako je mogoče, odvrni od nas strašno smrt pod grozovito roko divjih Druzov. Obvari nas pred njimi, pa ne naša ampak tvoja volja naj se zgodi!»

Judita in Maron, da celo Ali je govoril to molitev za pobožno udomo in ko so se tako popolnoma udali v božjo voljo, postalo je tudi njih srce mirno. Nato se posvetujejo, kam bi bežali in se skrili pred Turki. Ali je hotel, da bi se v nočni temi tiho priplazili okoli mesta na morsko obrežje, kjer bi jih kaka krščanska ladija sprejela in v Bajrut prepeljala v varno zavetje. Temu nasvetu ugovarja udoma rekoč:

«Ali, vi še ne poznate Druzov. Jaz sem že mnogokrat doživela preganjanje, in vsakokrat so Druzi skrbno čuvali obrežje, da

Cerkvene zadeve.

Pri Sv. Pavlu v Rimu.

Spisal dr. Fr. K.

(Konec.)

V desni prvi postranski ladiji vidimo sliko sedanjega papeža Leona XIII.; za prihodnje papeže je še dovolj praznega prostora. Ljudska pravljica govori, da, kadar bo vse tako polno, da ne bo več kam djati slike novega papeža, tedaj bo sodnji dan. Pa to je le pravljica. Nad lokom, ki deli srednjo ladijo od prednjega dela, gledajo na nas resnobne starinske podobe iz barvanih kamenčkov. Dala jih je napraviti v petem stoletju pobožna princesa Gala Placidija, sestra cesarja Honorija in Arkadija. V sredini je Kristus, držeč palico na rami, ob straneh mu stoji 24 starešin, kakor nam jih opisuje skrivnostno razodetje sv. Janeza. Te slike so se ohranile v požaru, vendar so vsled starosti bile že poškodovane in so jih morali popraviti. Resnomaile oči Kristusove nekako presunljivo zrejo na gledalca. Kdo bi preštel tisoče in milijone popotnikov, na katere so te oči že gledale v teku tolikih stoletij! Tudi umetniki jako cenijo te slike. Ko je gorela Pavlova cerkev, vzkliknil je bolešno neki nemški umetnik, ki je takrat bival v Rimu: »Za Boga! Rešite slike nad lokom!«

Na nasprotni strani od teh slik so zopet starinski mozajiki, ki nam predstavljajo Kristusa, sedečega med Petrom in Pavlom. V obče v Rimu neštevlnokrat najdemo Kristusa s Petrom in Pavlom, ker sta ta dva apostola najbolj razširila evangelij Kristusov in ustanovila rimsko cerkev, ki je glava in mati vsem drugim cerkvam. Te slike pa nas tudi učijo, da so že starodavni kristjani bili trdno prepričani, da je Kristus postavil Petra nad druge apostole in mu izročil ključne nebeškega kraljestva. Ravno tega se držimo tudi mi, ki spoštujemo v rimskem papežu namestnika Kristusovega, naslednika sv. Petra.

Ob velikem oltarju se križata poprečna in podolgasta ladija.

Tudi v poprečni ladiji je marsikaj zanimivega. Oglejmo si najprej desno stran. Tu vidimo nad oltarjem velikansko sliko iz barvanih kamenčkov, ki predstavlja Marijino vnebovzetje. Narejena je po stari, dragoceni izvirni sliki, ki se hrani v papeževi palači v Vatikanu. Blizu tega oltarja je vhod v velikansko zakristijo, kjer se hrani velik kos sv. križa in pa kosti neštevlnih mučencev. Romarji si dajo tukaj potrditi romarski listek, da so res obiskali cerkev. Sv. Pavla cerkev je

namreč jedna izmed sedmerih poglavitnih rimskih cerkvij, katere mora obiskati vsak romar, ki se hoče udeležiti popolnega odpustka. Tudi škofje ko pridejo v Rim h grobovom sv. Petra in Pavla, si dajo v tej cerkvi potrditi listino, katero potem izroče sv. očetu.

V levem delu poprečne ladije je zopet z dragocenim ruskim malahitom ozaljšan oltar. Velikanski mozajik nam prav lepo predstavlja dogodek pred Damaskom, ko je togotnega Savla obsijala nebeška luč in je padel s konja ter zaslišal glas: »Savel! Savel! Zakaj me preganjaš?«

Na tem oltarju so ob Pavlovih praznikih izpostavljene v stekleni posodici verige, v katere je bil vkljenjen nekaj sv. Pavel. Ob določenem času jih da duhovnik poljubiti vernikom in jih vsakemu pritisne na čelo. Z velikim spoštovanjem poljubljajo verniki to hladno železje. In kako ne bi! Saj so to verige, katere je zaradi Kristusa nosil veliki apostol Pavel in katere z neakim ponosom omenja večkrat v svojih pismih. Nekoliko dalje od tega oltarja je kapelica Najsvetejšega zakramenta. Tukaj se hrani starinsko razpelo, pred katerim je 22. aprila 1541. klečal Ignacij Lojola s svojimi tovariši in storil slovesne obljube ter tako položil temelj družbi Jezusovi.

Ako si še ogledamo velikanska kamenita kipa sv. Petra in Pavla, ki stojita ob straneh pred velikim oltarjem, tedaj smo si po pri- liki ogledali vse večje znamenitosti prelepe Pavlove cerkve. Natančen opazovalec še zapazi, da so v postranskih dveh ladijah vse šipe v oknih razbite. Kaj je neki to? Poprej so bile šipe oslikane z dragocenimi slikami. A v jeseni leta 1891. je nekdo v bližnji trdnjavi, polni smodnika, podvrgel ogenj. Z grozno silo je trdnjava zletela v zrak in to je napravilo ogromno škodo v Rimu in okolici. Več ljudij je izgubilo življenje, bližnje hiše so bile razdejane, vsa okna v Rimu so se razletele v kosce, celo na velikanski Petrovi kupoli so se pokazale vsled tega nevarne razpokline. A v mestu Tivoli, ki je kakih pet ur od Rima, so se zdobile vse šipe. V tej nesreči so se razbile tudi šipe na Pavlovi cerkvi. Dragocene slike so stale velikansko svoto denarja in sedaj jih ne morejo nadomestiti z drugimi. Dolžnost bi bila italijanske vlade, da poravna storjeno škodo, ker se je nesreča zgodila vsled nepazljivosti vojaštva. In tako razbita okna na Pavlovi cerkvi še sedaj oznanjujejo ptujcem, kako Lahi gospodarijo v Rimu.

Poleg Pavlove cerkve je starodavni samostan, ki je že od leta 1442. pripadal be-

nediktincem. Tudi ta samostan je laška vlada zatrla in stoji sedaj prazen. Proglasili so ga za »narodni spomenik,« a ta »spomenik« bo sčasoma razpadel, ker ni nikogar, ki bi ga popravljaj. Za dober »bakšiš« nam čuvaj odpre vrata, da si ogledamo dvorišče s čudovito lepimi hodniki in stebrovjem.

V obče pri vseh teh »narodnih spomenikih« na Laškem čepi kak postopač, ki ptujcem olajšuje mošnje.

Nerad se človek loči od dragega svetišča sv. Pavla. Najlepši izlet je semkaj popoldne. Ko večerno solnce pošlje zadnje žarke čez bližnji, z vinogradi posuti hrib Monte Verde, stopimo v električno železnico. Še nekolikokrat se ozremo nazaj na Pavlovo cerkev in kmalu nas obzidje rimskega mesta sprejme v svoje naročje. Ptujcu pa ostane v duši sla- delek spomin: »Bil sem na grobu apostola Pavla!« —

Gospodarske stvari.

Kako se pohištvo najceneje izdeluje?

Kakor imamo radi, da je okoli naših poslopij vse snažno in ocedeno, tako nam je tudi ljubo, ako imamo v stanovanjih lepo opravilo, katero naše oko razveseljuje. Toda velik razloček je pri napravi novega pohištva glede cene, ker pri umetnih mizarjih se v mestu bore kmet cene lahko zboji. V naslednjem mu hočem pokazati, kako si moremo najceneje oskrbeti lepo in trajno pohištvo.

Vsaki trd les ima svojo posebno barvo, katera, slikana (pa ne barvana!) najbolj dopada vsakemu očesu. Tako se odlikuje z belo barvo javor, z rumeno jesen, z blizu enako hruska, samo da je bolj zatemnela, z lepo rudečkasto lesnika, še bolj črešnja in z najlepšo črnikasto pa oreh. Jednega ali drugega se gotovo najde pri vsaki hiši. Bog varuj takšno drevje, ako je nepoškodovano, cepiti v drva, kar se žal, čestokrat godi. Ako rabimo pohištvo, in nam je drevo sneg ali veter podrl, pa če nam je drugače na poti, dajmo ga spraviti k pili in napraviti deske. Te se potem zložijo na solnčnem prostoru tako, da delajo obliko debla, samo da so med njimi počez naložena ravna drva. Tako se bodo primerno sušile, ne razpokale ali skrivile. Tako naložene smejo biti tudi na dežu in solncu, da je les pozneje manj vlečljiv. Ko so se deske najmanj jedno leto tako sušile, potem se le veljajo za delo. Opomniti namreč je, da trd les, naglo posušen, preveč

njim nobeden Maronit ne uide po morju. Glejte tam ob morju goreče baklje, in kmalo bode tudi plamen kristjanskih hiš razsvitljeval okolico daleč okrog, tako da nikakor ne moremo do morja.» In skušena stara žena je imela prav. V kratkem že so goreče hiše razsvitljevale celo okolico in naši ubežniki niti na pokopališču niso bili več varni.

»Pa kam hočemo bežati?« vpraša Judita.

»V gore, dragi otroci, v gore,« njim zatrjuje udova odločno ter ostane in pobere svojo culico. »Da, dragi moji, v gorah so bili kristjani še vedno najbolj varni. Mi moramo priti v vas Djecin, ki leži pet ur odtod proti vzhodu v gorah. Tam stanuje kakih 2000 Maronitov, ki morejo sebe in nas braniti, ako imajo le pogum.« Ta nasvet se je vsprejel.

Predno pa se napravijo na pot, še reče udova: »Ali, se nočete zdaj vrniti v mesto k svojemu očetu? Vi ste zadosti za nas storili in zdaj morate skrbeti za svojo varnost.«

Ali pa nato odločno odgovori: »Jaz se ne vrnem več k svojemu očetu, ker bi me gotovo silil kristjane moriti. In če bi se branil in mu rekel, da nočem biti več Turek, bi me umoril.«

»Zakaj pa nočete biti več Turek?« vpraša udova začudena.

»Ker Turki ne poznajo ljubezni in ne

usmiljenja do svojega bližnjega,« odgovori togotno Ali.

»In kaj hočete sedaj postati?« vpraša zopet udova.

»Še ne vem,« pravi Ali v zadregi. »Molite za mene, da me vaš Bog razsvetli.«

»Da, to bomo storili. Zdaj pa urno naprej!« Pri teh besedah gre udova naprej, in otroci ji urno sledijo. Kmalo prestopijo pokopališko zidovje in potem gredo med rodovitnimi vrtovi. Judita je vsak trenutek pogledala v mesto nazaj na goreče hiše, tako da se Maron pošali rekoč:

»Judita, pazi! Ako se boš vedno nazaj ozirala, se bodeš še v kamenit steber spremenila kakor Lotova žena.«

Judita se sramuje svoje radovednosti in pošepče materi na uho: »Čuj mati, kaj Maron pravi. On se še celo šali v tej nam strašni uri.«

»Da,« odgovori mati, »Maron ima prav. Mi bežimo kakor Lot, štirje iz mesta.«

»Kdo je pa angel, ki nas vodi?« vpraša Judita.

»To je Ali,« reče Maron in položi svojo roko prijatelju na ramo. »Sploh pa menda le ni prav, da še šale uganjam v tej veliki nevarnosti.«

»Pač, moj sin,« pravi mati. »Taka šala v nesreči je Bogu dopadljiva, ker je znamenje

dobre vesti in trdnega zaupanja na Boga. Slišala sem, da so tudi sveti oče Pij IX. še šalivi v največjih stiskah in nadlogah.«

Pot v Djecin je peljala ob majhnem gorskem potoku, ki se pri Sidonu izliva v morje. Ko stopajo ob tem penečem potoku, reče Maron svojemu prijatelju: »Ali, bi-li hotel priti z nami v nebesa, ako bi nas so-vražniki napadli in umorili?«

»Da, Maron,« odgovori Ali ves navdušen, »jaz hočem z Vami biti.«

Smešnice.

Stotnik ošteva nadstražnika: »Kako ste mogli biti tako predrzni, da ste infanteristu Beloviču dali na lastno roko dopust? Ali mislite, da ste stotnik? No, neumni za to ste dovolj!«

Jože: »Povej mi Tone, kje si pustiš Ti lasé rezati?«

Tone: »Jaz, pri Hrgovih!«

Jože: »Kje pa Tvoj brat Marcek?«

Tone: »Pri Rihtarjevih!«

Jože: »Veš, jaz pa na — glavi.«

razpoka, če ni dobro presušen, ga pa klej ali lim ne drži. Torej mu je treba miru vsaj za jedno leto, ali če mogoče tudi deset let! Samo paziti je treba, da ne pirovi in ga črv ne gloda.

Iz tako pripravljenega lesa napravi lahko tudi priprosti, samouki mizar prav lepo pohištvo. Po navadnem stroju se deske gladko ostružijo in pohištvo izdela, potem se pa samo le s steklenim papirjem (Glaspapier) oriba, enako kot bi je s pilom. Sedaj pa drugega ni treba, nego dobiti nekoliko lanenega firneža, in s cunjjo (najboljša je od sukna), pohištvo ribati. Ko se to posuši, treba ponoviti še dvakrat in s tem smo napravili na lesu barvo in lesk, ki dopada očesu. Ne razloči se veliko od poliranega takšen les, med tem ko zadnje potrebuje premnogo dela in stroškov.

Svetoval bi to našim kmetom, naj bi si na ta način oskrbovali pohištvo. To pa najbolj radi cene. Iz trdega lesa enako ali polirano pohištvo stane pri mizarju gotovo štirikrat več, nego če daš doma drevo zrezati in na domu si pohištvo na ta način delati. Posebno kadar nesreča kakšno drevo pokonča, ne vrzimo debela med drva, temuč skrbimo, da dobimo iz njega les za pohištvo. Iz skušnje lahko trdim, da je to najcenejše sredstvo, si lepo in trajno pohištvo oskrbeti. Pohorski.

Sejmi. Dne 22. v Št. Heleni pri Šmarju, Malem Rodinu pri Rogatecu, Ivniku, Št. Magdalen pri Mariboru. Dne 23. v Poljčanah in Brežicah. Dne 25. v Žalcu, Čermožicah in Kozjem. Dne 26. v Teharjih, v Framu pri Mariboru, Št. Ani na Kremberku. Dne 27. v Imenem. Dne 28. v Turniščah.

Dopisi.

Iz Šentilja. (Cesarska slavnost.) (Konec.) Slavnostni govor je imel na veselici č. g. dr. Medved. Smo ga že komaj čakali, ker smo znali, da nam bode govoril iz srca. Saj je tudi tako govoril. Pokazal je lastnosti svitlega vladarja, njihovo hrabrost v boju, njihovo modrost v družini, njihovo pravičnost v državi.

Le glejmo njihovo pravico nasproti državljanom! Svetli cesar so pravični v državi. Dali so svojim državljanom ustavo, enakopravnost, narodne šole, dali so svojim podložnim besedo pri narejanju postav, da si poslance volijo, kakšne, to je odgovornost podložnih, dali so § 19. za celo Avstrijo veljavni, po katerem niso Nemci prvi, Slovenci drugi ali zadnji, temuč kar so Nemci, to so Slovenci, Nemci nič več, kakor Slovenci — dali so narodne šole; ni treba več, če so Slovenci pametni, pošiljati njim slov. otrok v nemške mučilnice, temuč dano jim je, izomikati slovenske otroke v slovenskih učilnicah. Za takega vladarja, kako naj ne bi bili Slovenci navdušeni? Šentiljskih Slovencev navdušenost je dobila odduška ob koncu govora g. dr. v gromovitem živio!

Lepe bedese govoril je tudi č. g. Gomilšak, jareninski kaplan. Pokazal je, da ni nasprotja med slovensko in cesarsko zastavo, temuč najlepše soglasje. Čim večje je navdušenje za domovino, tem lepše je soglasje med zastavama, kot izrazoma slovenskega in avstrijskega domoljubja.

Jako lepe so bile tudi misli, katere so bile zapopadene v govoru gosp. dr. Pipuša. Šentiljski Slovenci ste na straži za domovino in za jezik. Lastnosti dobrih stražnikov kažete danes. Navdušeni ste za cesarja, navdušeni ste za domovino. Dokler ima slovenski narod navdušeno stražo, dobro zanj, napadi vseh njegovih sovražnikov bodo vrlo odbiti.

Lepo petje so oskrbeli mariborski gospodje. Kako lepo se je s tem povzdignila slovesnost! Hvala za to mariborskim pevcem!

Takošne slavnosti težko da bi še kateri šentiljskih Slovencev kedaj doživel. 50letnice cesarske so redke. Zato pa ravno spomin na

to slavnost naj ohranijo šentiljski Slovenci. Obhajali so jo na tako slovesen način. Pokazali so s tem, da iskreno ljubijo svitlega cesarja. Slovenski Šentilj! 10. julij letošnjega leta je jeden tvojih najlepših dnevv. Slavnostni dnevi vplivajo često tudi še na potomce, to uči zgodovina. Naj tudi ta dan vpliva na potomce Šentiljčanov, da jih navdušuje za cesarja, ko bodo izvedeli, kako so 50letnico vladanja cesarja Franca Jožefa proslavili njihovi stariši. Ljubezen do svitlega vladarja obhajala je svoj dan. Zdelo se je človeku, kadar je gledal navdušene šentiljske Slovence da sliši slovesno izjavo: «Zvestoba Slovencev se ne gane!» — Tako naj ostane vselej!

Iz Jarenine. (Ciril-Methodova slavnost.) Znano je že, da v Jarenini še prav posebno častimo naša sv. apostola Cirila in Metoda. Kakor lani, smo tudi letos in sicer zadnjo nedeljo njima v čast priredili posebno slavnost, katera se nam je popolnoma posrečila, da smo po vsej pravici ponosni na njo. Udeležba od strani Jareninčanov je bila v resnici velika, pa imeli smo v svoji sredi tudi mnogo prijateljev, vrlih sosedov iz Št. Ilja, od Sv. Jakoba, od Sv. Marjete in Sv. Jurija in tudi nekaj požrtvovalnih Mariborčanov.

Slavnost se je vršila na lepem prostoru pri cerkvi, kjer je bil pri Mihaelovi kapeli postavljen oder z ovenčano podobo sv. bratov. Na slavnostnem prostoru, pa tudi s posameznih hiš so vihrale slovenske, papeške in cesarske zastave. Vreme je bilo prekrasno.

Po večernicah mogočno zagromé topiči na jareninskem vrhu, vabeč ljudstvo na slavnost. Ob določeni uri pričnejo slavnost naši vrli pevci pod vodstvom g. učitelja Čonča s pesnijo «Domovina mili kraj,» na to pa domači g. kapelan v imenu bralnega društva iskreno pozdravi vse tuje in domače goste. Ko naš mešani zbor odpoje lepo pesen «Naša zvezda,» deklamuje gospd. Marica Vučnik, tukajšnja učiteljica, dovršeno lepo Gregorčičevo pesen «Blagovestnikom,» pevski zbor pa zapoje Ciril-Methodovo slavnostno pesen.

Sedaj stopi na oder slavnostni govornik, domači g. kapelan ter z navdušeno besedo opiše tri pglavitne zasluge sv. bratov za Slovence: 1. da sta nam prižgala luč edinozveličavne sv. katoliške vere; 2. da sta naš slovenski jezik povzdignila s tem, ker sta iznašla črke zanj in sta v njem prva pisala knjige; 3. da sta naš slovenski jezik posvetila, ker sta v slovenskem jeziku sv. mašo brala, kar so tudi sv. oče potrdili; še dandanes se sv. maša peva v staroslovenskem jeziku pri 5 milj. katoliških Slovanov in pri vseh slovanskih razkolnikih. Vsled teh treh pglavitnih zaslug zaslužita, da ju Slovenci iskreno častimo; častimo pa ju najlepše, ako njuno ljubezen do Boga in do naroda in jezika slovenskega v svoja srca presadimo in jo pridno gojimo. To še smo posebno dolžni Slovenci v Jarenini, ker tu sta se pred 1000 leti po ustnem sporočilu tukajšnjega ljudstva mudila sv. brata. Govornik na to dokazuje verjetnost tega sporočila opirajoč se na starost jareninske župnije. Pred več nego 800 leti se prvokrat bere v listinah ime Jarenina, in že pred 737 leti se imenuje v listinah jareninska cerkev kot župnijska. Zato je Jarenina slavna že po svoji starosti, slavna je po svojem vernem katoliškem ljudstvu, slavna pa tudi po preimenitnem sporočilu o sv. Cirilu in Metodu. Zato naj bi, kot doslej, še veliko bolj v bodočnosti prešinjali duh sv. bratov vse Jareninčane, da ne bo med njimi ne verskih mlačnežev, ne narodnih odpadnikov. To še velja posebno sedaj, ko bi se liberalni nemškutarski duh tudi v naši slovenski župniji rad ugnezdil. Ko govornik skonča, je vse ljudstvo navdušeno odobravalo njegove besede.

(Konec prihodnjic.)

Sv. Pankracij na Radlu. (Kresi. — Zidanje nove cerkve.) V marenberškem okraju se je videlo mnogo kresov v Ribnici, pri Sv. Antonu, v Trbnjah, na hribu Svet.

Danijela, v Pernicah in v Remšniku. Proti Kapli se je svetil zopet kres očeta Narata. Ti kresovi nam pričajo, da še pri nas v marenberškem okraju vedno bivajo hvaležni slovenski verniki, udani sv. katol. cerkvi in iskreni častilci slovanskih apostolov. Nemci so imeli, ko so slavili «Sonnwendfeier,» le jeden Votanov ogenj, kar ne kaže ravno na veliko število pragermanov v dravski dolini. In še ta kres se je bil zakuril na protestantovsko povelje.

Slišalo se je na predvečer sv. apostolov tudi gromovito streljanje možnarjev po Ribnici, Pernicah in Remšniku. Zraven so se popevale mične pesmice.

Slovenci marenberškega okraja! Kakor ste ta večer pokazali svojo slovensko narodnost, tako jo kažite vedno in vselej. Radi govorite svoj mili slovenski jezik, ne sramujte se ga nikdar in nikjer! Bodite ponosni na svojo slovensko narodnost! Ne dajte se zasramovati od nikogar, da ste Slovenci. Nemški trgovci in krčmarji spoštujejo Vaš denar, zato naj spoštujejo tudi Vaš jezik. Kadar ste v zadregah, ne jemljite denarja od Nemcev na posodo, ti prežijo le na Vaša posestva ali pa vsaj na Vaše glasove pri volitvah. Za Vas je ustanovljena slovenska posojilnica v Marenbergu, tam se Vam rado ustreže, in ni Vam treba prodajati svojih glasov, ni se Vam tudi treba bati, da bi kdaj prišlo Vaše posestvo v tuje roke. Na noge, Slovenci!

Društvo za zidanje cerkve sv. Pankracija bo imelo letno zborovanje 24. julija 1898. Dnevni red: 1.) Pregled računa; 2.) Volitev novih odbornikov; 3.) Razni nasveti. — Akoravno je izredno slabo vreme radi deževanja, je vendar zidanje nove cerkve precej napredovalo, tako da imamo upanje, še letos pod streho spraviti zidovje. Uljudno se vabijo prijatelji krasnega razgleda s prošnjo, da tudi oni povspešujejo z milimi darovi težavno podjetje na 900 metrov visokem hribu. Dosedanjim dobrotnikom pa pristrčna zahvala!

Iz Ormoža. (Lov na slovenske otroke.) Naši posili Nemci so veseli; imajo zdaj nemško šolo. Ali nemških otrok je premalo! Od kod otroke dobiti? Oh, to je vendar tako lahko! Saj je v okolici vse polno slovenskih otrok. Starišem obljubimo to in ono, obljube pa ni treba izpolniti, saj je to že od zdavnaj naša navada. Da le našo nemško šolo s slovenskimi otroci natlačimo, pa je! — Predragi slovenski stariši! Ne dajte se zmotiti po sladkih besedah teh farizejcev! Čuje se, da vam obljubujejo, da se bode v nemški šoli tudi slovenski učilo. Raca na vodi! Ta pa je debela, da se kar da prijeti! To so limanice, katere vam nastavljajo, da bi lažje vaše otroke zvalili v svojo šolo. Ali mislite, da jim bode ta mrvica nemščine, ki se jim bode s silo vtepla v glavo, kaj hasnila? O ne! Ravno narobe! Ker učnega jezika, namreč nemškega, ne bodo razumeli, zaostali bodo silno v takih vedah, ki so jim za življenje prepotrebne in mnogo bode takih, ki ne bodo za 8 trudapolnih šolskih let nič drugega znali, kakor kopico nemških besed. Ako ljubite svoje otroke, ako ljubite slovensčino, pustite, da se v njej tudi v šoli v slovenskem jeziku poučujejo. Nek slavni Nemec je rekel: Narod, ki samega sebe ne spoštuje, ni vreden, da živi. In to velja tudi za nas. Spoštujmo svoj narod, spoštujmo svoj materini jezik, spoštujmo svojo slovensko šolo! V starih časih, ko so še Turki razsajali v naših krajih, lovili so tudi slovenske otroke, gnali jih seboj, v turški veri in v turškem jeziku jih vzgojili in kadar so dorasli, so jih peljali v boj proti lastnim rojakom, tako da je nevedé brat brata, sin očeta moril. In zdaj? Slovenski stariši! Ali hočete iz lastne volje in z dobrim razumom iz svojih otrok poturice izrediti? Čez leta bodo ti vaši otroci odtujeni materinemu jeziku, sramovali se bodo pa tudi vas in poštenih domačih šeg in navad. Delovali bodo proti lastnemu rodu. Slovenski stariši! V katero šolo bote dali svojo deco? V slovensko!

«Iz vesele doline.» Čitali smo pred kratkim v jedni številki celjskega slovenskega lista obširen dopis, v kojem dopisovatelj napada nekega okr. šolsk. nadzornika ter našteva celo vrsto pregreh njegovih. Ves dopis je pojav strastnega sovraštva ter maščevanje za vsprejete neprijetnosti. In kot takšen nima pač ne trohice dobrega v sebi.

Pravična nevolja polastila se nas je, ko smo prebrali omenjeni dopis, in dala nam je povod, odgovoriti v naslednjih vrsticah.

Ako sta sovraštvo in maščevanje grdi strasti, pač tudi ne dičita učitelja, ki je odgojitelj mladine. Obžalujemo resnično, da se je jeden naših gg. kolegov v tem spozabil. Vprašamo le: «Je-li kaj dobrega učinil s tem, da je očitno metal blato na svojega bližnjega, ki ni samo predstojnik njegov, temveč tudi kolega njegov in naš? Ali povzdiguje s takim načinom svoj učiteljski ugled pred občinstvom? Ali se bodo na tak način popravili nedostatki, koje nahajamo morebiti v tužni dolini? Ali se ne bode zgodilo ravno obratno? Bode li rastlo ali se tem bolj zmanjšalo zaupanje nadzornikovo do svojega učiteljstva in obratno?»

Premislimo to in bodimo pravični! H koncu opomnimo še jedno. Znan nam je tudi nadzornik vesele doline, morda še bolj nego Vam. A preblag človek je in preplemenita duša, kakor da bi ga moglo oveseliti, ako stavljate na podrtinah časti njegovega bližnjega časten spomenik njemu ter mu pevate slavošpev po takem uvodu, polnem grdih disonanc. Da, tudi za Vas se mu srce ne bode ogrelo ob tako strupenem ognju, pač pa zadušil ljubezni plamen ob takem dimu in laži-kadilu.

Za danes dovolj. Ako ste srečni v veseli dolini, osrečite tudi svojega bližnjega! Ne grenite življenja ne sovražnikom z maščevanjem, ne prijateljem s svojo neprevidnostjo in nepremiselnostjo! Križev učiteljem ne manjka nikjer, menda tudi ne v veseli dolini. Le različni so. Toliko v pomislek. Pa brez zamere! Starejši kolegi.

Od Drave. (Slavnostne učiteljske konferencije) se vrše letos po Slovenskem. Za okraje Maribor, Slov. Bistrica in Sv. Lenart se je vršila konferencija dne 6. in 7. julija v učiteljskem v Mariboru. Zborovalna sobana je bila v proslavo 50-letnega cesarjevega jubileja slovesno okinčana.

Spredaj vzgledna podoba »Avstrija«, zlato jubilejno število 50 in poleg ozaljšani podobi in imensko znamenje presv. cesarja Franca Jožefa I. in cesarice Elizabete, dalje napisi: Živio cesar Franc Jožef I., avstrijski in deželni grbi, zastave, trakovi, venci, cvetice in mična zelena drevesca so lepšala slavnostne prostore.

Vrlo okrajna šolska nadzornika, g. ravnatelj Schreiner za okraj Maribor in g. prof. dr. Bezjak za okraj Slov. Bistrica in Sv. Lenart, sta po prisrčnem pozdravu skupščine v daljšem, jedrnatem in navdušenem govoru proslavljala 50letno plodonosno vladanje našega presvitlega cesarja. Njegove blage in junaške vladarske čednosti in se spominjala veselih in tužnih dogodkov tekom 50letnega vladanja. Koncem govora oglasé se navdušeno krepki živio in slava-klici, cesarska pesem in »Avstrija moja.«

Tudi konferenčni govorniki g. naduč. A. Požegar in učitelj g. J. Koropec o »vzgoji domoljubja, udanosti do vladarja in slavljenja cesarjevega jubileja«, g. učitelj J. Hernaus o »šolskih izletih in opazovalnih nalogah učencev« in g. naduč. J. Mavrič o »vzgojni nalogi narodne šole«, so svoja poročila pohvalno izvršili. Gosp. nadzornika sta priznavala napredek šolstva v teh okrajih ter navduševala učiteljstvo, naj tudi nadalje dolžnosti svojega važnega poklica vstrajno in zvesto izpolnjuje in širi narodno vzgojo in omiko vedno na višjo stopinjo v blagor in srečo naroda in prospeh mile Avstrije. Učiteljstvo se je vrlima gospodoma nadzornikoma za patrijotične in krasne govore ter vzorno vodstvo konferencije prisrčno zahvalilo.

Razne stvari.

Domače.

(Iz Središča) se nam poroča: C. kr. namestnik Marquis Bacquehem pride v soboto, dne 23. t. m. s predpoldanskim vlakom v Središče, da bode tam prisoten jubilejnemu ogledu in premiranju konjev.

(Mladi doktorji.) Na graškem vseučilišču sta dobila te dni doktorski klobuk g. medicinec Viktor Kac iz Slov. Gradca in pravnik Fran Žizek iz Gradca (Sv. Anton v Slov. goricah.)

(Osebne vesti.) Dr. Jožef Pipenbacher je imenovan profesorjem v Novem Mestu, pravima učiteljema za gimnazijo v Kranju sta imenovana g. L. Poljanec in g. dr. Jož. Tominšek. — G. Mihael Cizelj, učitelj na šoli Leitersberg-Krčevina v Mariboru je imenovan učiteljem na c. kr. kaznilnici v Gradcu, g. Jožef Urlep, učitelj pri Šentilju v Slov. gor. pa učiteljem v Sarajevu. Škoda, da nas vsled preganjanja zapuščajo najboljši učitelji. Bog ju živi!

(Na šmarskem shodu volilcev) se je vprašalo, kdo so socijalni demokratje? »Nova stranka politična, ki se poganja za koristi delavcev; kolikor se njih načela strinjajo s katoliško vero, so opravičena, kolikor pa tej nasprotujejo, dolžen jih je odklanjati in zavračati vsak veren kristjan«. Tako je odgovoril naš poslanec dr. Gregorec in pristavil, da so se v narodnem oziru pokazali Slovanom pravičnejše od Luegrovcv. Poslancu so po obširnem poročilu o drž. zboru in političnem položaju na predlog č. g. dekana Juga volilci z velikim veseljem izrekli svojo zahvalo in zaupanje.

(Iz Zakota pri Brezicah) se nam poroča, da se nad brežskim okrajem zbirajo temni oblaki, da se bliža huda nevihta in da namerava kmalu treščiti v nemški okrajni zastop. Naša želja je, naj trešči tako močno, da ga za vselaj raznese! Slovenci pa naj sestavijo potem nov slovenski okrajni zastop!

(Pesnica) povzroča že 4. leto kaj veliko škode; letos je že četrtočas izstopila iz svoje struge, ter poplavlila in zblatila toliko lepega sená; obupen orator zré z velikimi skrbmi v bodočnost; koliko živine je že vsled blatne mrve poginilo, koliko pa je še bode. Sliši se, da so že začeli od 1. julija t. l. Pesnico pri izlivu v Dravo regulirati ter nameravajo tje do železniškega mosta to delo izvršiti. Ko bi se hoteli tudi dalje to regulacijo proti izviru Pesnice izvršiti?

(Nezaslišano surovost) so izvršili fantje, celo tudi možje iz Lasigovec v Litmerku pri plesni zabavi v Kaučič-evi gostilni napram fantom iz Polenshaka. Vsled prepira so se oborožili zgoraj imenovani z motiko, sekiro, krampom ter so mahnili po onih iz Polenshaka. Dva sta srečno ušla, a ostala dva pa sta se skrila na nek skedenj, kjer jih je grozna smrt pričakovala. Jednega so tako dolgo z motiko po glavi tolkli, da so mu možgani, kakor žemlja debeli, po licu viseli ter še celo kosci motike v glavi običali; drugemu pa so s sekiro glavo na dvoje razbili, da so se možgani po steni razškropili. O ti nesrečno pijančevanje!

(Razpisane službe.) Na Kalobju v Št. Jerneju pri Ločah, v Stranica, Št. Vidu pri Šmarju, pri Ksaveriju v savinjski dolini, na Ostervici pri Št. Juriju ob Taboru, na Zibiki, na Sladki gori in v Hrastniku so razpisane podučiteljske službe s 3. plačilnim razredom do 15. avgusta.

(Mariborski Nemci in pamet.) Skoro ni dneva, da bi naši Nemci ne zinili kake neumne besede v javnosti. Pred par dnevi se je zopet lahko občudovala velika omika jednega naših tukajšnjih Nemcev. Človeče je bilo pri službi božji, katero so imeli učiteljski in mestni šolarji povodom sklepa šolskega leta. Pri sv. maši so učiteljski peli latinsko skladbo. Naš nemški poslušalec ni toliko izobražen, da bi lahko razločeval

latinščino od slovenščine. Zato je šel k svoji mizi in tam zapisal, poln germanske jeze, da so učiteljski peli slovenski, da je to nečuvno, škandalozno, da je to izzivanje. Svoj spis je objavil v graški klepetulji »Tagespošti« ter s tem celemu svetu pokazal svojo velikansko nemško neumnost. Častitamo!

(Taborsko grajščino) pri Vojniku je baron Manteuffel prodal Slovincu J. Berdajsu v Litiji; sovražnikom Slovencev je ni hotel dati, akoravno so več obetali, češ bi Slovence preveč stiskali. Slava pošteniaku! Ostane nam v hvaležnem spominu.

(Zlato poroko) obhajal je dne 11. t. m. 47letni cerkveni ključar Starotrški Pavel Poplaz v Pameški cerkvi, ob enem s poroko svojega sina Vincenca, organista Pameškega.

(Shod slov. abiturijentov) gimnazij, realk in učiteljskih povodom zlatega jubileja presvitl. cesarja Frana Jožefa I. vrši se 26., 27. in 28. malega srpana v Ljubljani. Štajarci vozili se bodo tje vkupno 26. z onim vlakom, ki odhaja iz Maribora ob 8. uri zjutraj; na Zidanem mostu pridružijo se njim hrvatski bratje. Shod bode zraven resnih pogovorov ponujal drugemu slavnemu občinstvu, katero se s tem najuljudnejše vabi, raznih zabav. 26. bode zvečer ob 8 uri komerz v veliki Sokolovi dvorani, ravnotam je drugi dan ob 9. uri zjutraj zborovanje abiturijentov; po zborovanju je skupni obed, potem ogledovanje mesta; 27. zvečer ob pol deveti uri je »Beseda« s plesom v veliki čitalnični dvorani; 28. je izlet v Bled. Mi želimo mladim vrlim rojakom, da bi se jim shod najizvrstneje obnesel.

(Oskrbnik vojniške hiralnice,) njegovi uslužbenci in nekateri celjski predrzni komiji, kateri so bili dne 10. t. m. uprav po roparsko napadli z revolverji in nožmi tri vojniške fante in jim prizadjali težke rane, pridejo pred okrožno sodišče. V prilog javne varnosti je res želeli, da se ta druhal enkrat občutno kaznuje.

(V celjskem mestu) velikonemška kuga, ki se jej pravi tudi »wolfizem«, hudo razgraja. Bolniki hodijo s cvetom znanega rženega plevla okoli, ob večerih pa se zbirajo, hodijo po ulicah in vjednomer kričijo: »Die Wacht am Rhein,« ki je menda njihova himna. Mestni očetje s policijo vred tudi bolehajo. Slovenci smo vajeni na to kugo; pa tuji jo bodo ob teh razmerah bržkone popihali od tod.

(Domača umetnik.) Za veliki altar nove čadramske cerkve je akad. kipar gosp. Jakob Žnider, ki stanuje zdaj v Konjicah, krasno izdelal podobe sv. Joakima in sv. Ane, sv. Mohorja in sv. Maksimilijana s pomočjo g. akademika Perneker-ja. Na vrsto pridejo zdaj še podobe sv. Cirila in Metoda, sv. Zaharije in Elizabete in 2 angelov pri tabernakeljnu in pozneje še podobe za stranske altare, ki se delajo v Ljubljani. Kot domačin je g. Žnider vsega priporočila vreden, saj vsaki narod po umetnikih in umotvorih šele pravo veljavo dobi.

(Umrli.) V torek, 19. julija je v Gradcu po dolgotrajni, mučni bolezni umrl veleč. g. misijonar Jože Navinšek v 28. letu svoje starosti. — V Ljubljani in pri Sv. Jožefu nad Mariborom trdil se je neumorno za dušni blagor svojega naroda. Ohranimo vrlega rojaka v blagem spominu!

(Iz Celja) se nam poroča: Dosedaj sta odvetnika gg. dr. Ludovik Filipič in dr. Juro Hrašovec oba v Celji, in sicer početkom tega meseca v svojih pisarnah že vpeljala nedeljski počitek. — Društvo odvetniških in notarskih uradnikov na Spodnjem Štajarskem je poslalo spodnještajarskim odvetnikom in notarjem obeh narodnosti prošnjo za uvedenje nedeljskega počitka v odvetniških in notarskih pisarnah. Ker se že od raznih strani čuje — zadnji čas iz Lipnice in Feldbacha — da se je po enakih pisarnah popolen nedeljski počitek vpeljal, upamo, da bodo tudi spodnještajarski odvetniki in notari tej prošnji vstregli. Sedaj ravno, ko so

Razpis.

Pri občini „trg Šoštanj“ se odda s 15. avgustom t. l. služba občinskega redarja, združena s službo ponočnega čuvaja z letno plačo po 200 gld. s prostim stanovanjem in uradno obleko.

V prvi vrsti se bo ozir jemalo na doslužene orožnike in vojake, kateri imajo še tudi kakšno rokodelstvo.

Prošnje se morajo vložiti s potrebnimi prilogami do 30. t. m. podpisanemu obč. uradu.

Tržki občinski urad Šoštanj,
dne 11. julija 1898.

Župan:

Ivan Vošnjak.

Ignacev živinski sejem

pri Sv. Lovrencu v Slov. gor.
bode letos v soboto 30. julija.

1—2 Horvat, župan.

Lep hram s trgovino

v slovečem romarskem kraju Sv. Trojice v Slov. gor. je zaradi ugodne preselebitve prostovoljno na prodaj. Ker je ravno poleg cerkve in šole, priličen za trgovce, kakor tudi p. n. gospode v pokoji.

Odgovarja se le po priloženi poštini znamki. Več pri lastniku

Jožef Friš, trgovcu.

Dobro preigrane gosle

se ceno oddajo. Kje, pové upravništvo „Slov. Gosp.“

Viničarja

želi vsprejeti, pridnega zanesljivega, v goričnem delu zastopnega, s tremi osebami za delo, pod dobrimi pogoji. Kdo, pove Jožef Tušak, trgovec pri Sv. Antonu v Slov. gor.

Jajca za valjenje

pristinih brahma-kokošij komad po 15 kr., holandsk, črnih, z velikimi belimi čopi, komad po 25 kr., pristinih štajarskih kokošij komad po 10 kr., srebrnih paduvank komad po 30 kr., langhans komad po 30 kr., puranov komad po 30 kr., srebrnih wyandottes komad po 30 kr., italijank komad po 30 kr., pritlikovk komad po 30 kr., košinskih komad po 25 kr., sedmograških golovratk komad po 20 kr., dorking komad po 25 kr., jokohamk komad po 50 kr., endemskih orjaških gosij komad po 1 gld., pekinških rac komad po 20 kr., velikih štajarskih rac komad po 20 kr.

Razpošiljam jajca za valjenje živalij čistega plemena, ki so že bile večkrat odlikovane in dajem jamstvo za čistost in pristnost plemen.

Maks Pauly, Köflach (Štajarsko)

Na prodaj ali v najem

imam hišo v mestu, pri vojašnici ob državni cesti. Pripravna ni samo za krčmo ali pekarijo, ampak tudi za prodajalnico, branjarjo in obrt vsake vrste.

Več osebno, ustno ali pismeno pri Lovro Stepišnik, posestnik in mlinar v Slov. Bistrici.

2-3

Preselitev.

Dovoljujem si častiti duhovščini in vsemu slavnemu občinstvu naznaniti, da imam

prodajalnico rokavic in bandaž

gospodske ulice št. 24

od 5. julija naprej v šolskih ulicah št. 2 (Proscheva hiša).

Slavno občinstvo prosim, da mi izkazuje tudi z naprej isto zaupanje in naklonjenost kot dosedaj.

Zagotavljam točno in dobro postrežbo beležim z veselo spoštovanjem

Alojzij Buchta,

rokovičar in bandažist.

3—3

Urša Kopriva

iz Središča naj se oglasi pri upravništvu tega lista.

2-3

Za vinogradnike zelo koristna je knjižica:

15—17

Peronospora

ali strupena rosa,

ki v lahko umrljem jeziku na drobno razpravlja o navedeni trtni bolezni ter o načinu, kako se je iste mogoče iznebiti. Delce se dobi pri pisatelju Anton Kosi-ju, učitelju in posestniku v Središču na Štajarskem, za majhni znesek 12 kr. (s poštnino vred.)

Vinogradniki, omislite to knjižico svojim viničarjem; korist bo le Vaša!

Nova hiša,

z desetimi stanovanji in vrtom, na prav zdravem in prijetnem kraju v Mariboru, se takoj prodaja po prav ugodnih plačilnih pogojih. Vknjiženih ostane 7500 gold. Kapital se prav dobro obrestuje. Več pri lastniku Francu Popič, Weinbaugasse 7. v Mariboru.

3-3

Čevljarski učenec

je takoj sprejet pri Antonu Koren, Mühl-gasse 7, v Mariboru.

3-3

V zalogi tiskarne sv. Cirila v Mariboru se dobivajo:

Mešne molitvice za šolarje

1 komad 1 kr., 100 komadov 80 kr., po pošti 5 kr. več.

Svete pesmi za šolarje

Peti natis. 8^o 64 str.

1 komad 10 kr., 50 komadov 4 gld.

Zganjarija

R. Wieser-ja v Hočah pri Mariboru.

Največa zganjarska zaloga na Štajarskem po čuda nizkih cenah. Zdravilski konjak za bolestinke in okrevanje kemično razložen in spoznan za čisto vinsko prekapnino.

121

Edini narodni sladčičar!

Podpisani usoja si naznaniti slavnemu občinstvu ter velečastiti duhovščini, da je otvoril v četrtek, 19. majnika t. l. v „Narodnem domu“ v Celji svojo

sladčičarno,

kjer bode imel razen sladčic v zalogi tudi razne likérje po nizkih cenah.

Zlasti za godove, za veselice in nove maše se vsa potrebna naročila hitro izvrše.

Zagotavljam ceno in točno postrežbo znamenjuje

z najodličnejim spoštovanjem

Ivan Vrečko,

7-8

sladčičar.

Karol Tratnik,

9-12

izdelovatelj cerkvenega orodja in posode stolne ulice št. 1. v Mariboru, stolne ulice št. 1.

se priporoča prečastiti duhovščini in cerkvenim predstojnikom za naročila vsakovrstnih cerkvenih izdelkov, kakor vsakovrstne monštrance, kelihe, ciborije, lestence, svečnike, križe itd.

Staro cerkveno orodje dobro po pravljam, pozlatim in posrebrim v ognju.

Za vse svoje izdelke jamčim.

Svoji k svojim!



„Narodne pesmi“
I. del 2. natis in II. del skupaj 20 kr., po pošti 23 kr. Kdor kupi 20 komadov, dobi jih za 20% ceneje.
Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru, koroške ulice 5.

V zalogi tiskarne sv. Cirila v Mariboru se dobi

Za birmance lep spomin

in sploh za odrasle koristen molitvenik

„DUHOVNI VRTEC“

v V. natisu.

Zraven lepih molitev za očitno in domačo službo božjo obsega na 250 straneh še pouk za sveto birmo in 169 svetih pesmi: velja nevezan s podobo vred 32 kr., v usnje vezan z zlatim obrezkom 85 kr., v usnje vezan z zlatim obrezkom s kopčo 95 kr.

Sv. birma,

Pouk in priprava za ta sv. zakrament za šolo in dom v III. natisu.

1 kom. velja 6 kr., 10 kom. 55 kr. in 100 kom. 4-50 gld.

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča po pošti.

Pogled mestnega trga in lekarne Ubald pl. Trnkóczy-ja v Ljubljani.

2—12



Ubald pl. Trnkóczy

lekar pri rotovžu zraven mestne hranilnice v Ljubljani

priporoča sledeča zdravila:

Doktor pl. Trnkóczy-ja

želodečne

kaplje. Dobro sredstvo za želodec. — 1 steklenica 20 kr., 1 tucat 2 gld

Doktor pl. Trnkóczy-ja

krogljice

odvajalne (čistilne) čistijo želodec. — Škatlja 21 kr., zametek 1 gld. 5 kr., pet zametkov 4 gld. 75 kr.

Marija Zell. Varstv. znamka. Pocukrene krogljice, 1 škatlj. 40 kr., 3 škatlj. 1 gld.

Doktor pl. Trnkóczy-ja

prsni, pljučni in kašljav sok ali zeliščni sirup, sestavljen z lahko raztvorljivim vapnenim železom, utiša kašelj, raztvorja sliz, ublažuje bol in kašelj, vzbuja slast do jedi in tvori kri. — 1 steklenica 56 kr., pol tucata 2 gld. 50 kr.

Doktor pl. Trnkóczy-ja

protinski

ali drgnilni cvet (udov cvet, Gichtgeist) je kol bol utešujoče, ublažujoče drgnjenje za križ, roke in noge, kot zopet poživiljajoče drgnjenje po dolgi hoji in težkem delu itd. priporočljivo. — 1 steklenica 50 kr., 6 steklenic 2 gld. 50 kr.

Doktor pl. Trnkóczy-ja tinktura za

kurja očesa,

izkušeno sredstvo zoper boleča kurja očesa, bradovice, utrpnenje kože, žulje in ozeblino. Ima to veliko prednost, da se samo le s priloženim čopičem bolani del namaže. Steklenica po 40 kr. Šest steklenic 1 gld. 75 kr.



Novo! Novo!

„Daljnogled“ (Postavno varovan)

Ta izvrstno sestavljeni daljnogled povekšuje **desetkratno**, kar se godi le pri najboljših dvozorih. Čudno dobro kaže na daljavo!! Povsod izboren uspeh!! Posebno priporočljiv za potovanja, izlete, love itd. Poskus prekaša vsako pričakovanje. Cena čudno nizka, franko le 2 gl. 75 kr. s storkom vred. Razpošilja, ako se denar prej pošlje (tudi v znamkah) ali pod poštnim povzajem 3-3

C. Scholz, Dunaj II., kleine Pfarrgasse 31.

!POZOR!

Novi, fini, dobri svinčniki „Družbe sv. Cirila in Metoda“.

Z načelom, da kar se zalaga pod imenom dične naše družbe — mora biti najboljše kakovosti, da se obdrži in ostane v trajni rabi, založil sem s privoljenjem slavnega vodstva **novi, fine** svinčnike v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“, izdelane od prve svetovne firme te stroke: **L. C. Hardtmuth na Dunaju.**

Da se udomačijo ti **novi**, edino dobri svinčniki v vsaki narodni hiši, po pisarnah in šolah in da se moje dobro blago ne zamenja s kakimi slabimi izdelki, izdanimi na ime družbe, zato

zahtevajte, kupujte in v lastno korist rabite

le svinčnike, ki imajo poleg družbenega imena utisnjeno tudi tovarniško znamko

L. C. Hardtmuth.

Moje blago je prima-blago. Le k prima blagu priutisne firma **L. C. Hardtmuth** svojo znamko.

Cena svinčnikom je po 1, 2, 3, 4 in 7 kr. kos; v dvanajstoricah ceneje, prekupovalcem rabat. Zalaga in prodaja

IVAN BONAČ,

trgovina s papirjem in šolskimi potrebščinami v Ljubljani. Založnik priznanih najboljših slovenskih razglednih dopisnic v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“ s podobo nje prvomestnika veleč. gospoda Tomo Zupana. — Cena za kos 5 kr., 100 kosov 4 gl. franko.

Prevzemam naročila za izdelovanje razglednih dopisnic v eni ali več barvah. Prosim, da se mi iz vseh krajev slovenske zemlje, kjer še nimam zveze, pošlje po 10 razglednih dopisnic proti takojšnji odškodnini. 4-6

Tovarna za cementne in betone izdelke Karola Pikl-a

v Mariboru na Dr., Volksgartenstrasse 31.

se priporoča za izdelovanje in pošiljanje vsakovrstnih del iz portlandskega in romanskega cementa: kakor plošice za tlak iz portlandskega cementa, opeko, cevi za kanale, podboje pri oknih in vratih, stopnice, podložnike pri travertzah, mejnike, korita za napajanje, školjke pri vodnjakih, pokrova za vodnjake, dimnike in pokrova za iste, grobne spominke. Nadalje vsa podobarska dela iz romanskega cementa za pročelja itd.

Potem izdelovanje kanalov, vodoshramb, betonskih in terazo-tlakov, temeljev, obokov (sistem monier) itd. itd.

Vešče, solidno in ceno izdelovanje se jamči.

Skladišče cevi iz romanskega in portlandskega cementa in iz kamena, metlaških plošč in iz zlitega železa. 4-4

Trgovina umetnega in stavbenega kamnoseka

J. F. PEYER-a

Kokoschinegg-Allee — Maribor — Hilarinsstrasse.



Se priporoča p. n. občinstvu za vsa kamnoseška in podobarska dela, kakor tudi za vsa popravila.

Velika zaloga izdelanih novih nagrobnih kamenov, marmornih plošč vseh barv in vsake velikosti vedno na prodajo. 21-45

Solidna postrežba in prav nizke cene.

Oznaniilo.

Cerkveno predstojništvo Sv. Pavel pri Preboldu proda prav lep in prav dobro ohranjen **sv. križev pot**; table so 1 m 7cm visoke, 80cm široke; vrh tega popolnoma prenovljeno cerkveno uro v prav dobrem stanu. 2-3

Uljudnej pozornosti *

9-25

* posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot **zaupni mož in posredovalec** z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, **čez trideset let** obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod 20.298, Gradec, poste restante.

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc,
trgovec v Celji
v „Narodnem domu“
in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretnino.

Z velespoštovanjem 21-52

Anton P. Kolenc.

Sesalke Tehnice

vsakih vrst za domačo in javno rabo, za kmetijstvo, stavbe in obrt.

NOVOST: Po Bower-Barffovih patent-nih inoksidacijskih sesalkih.

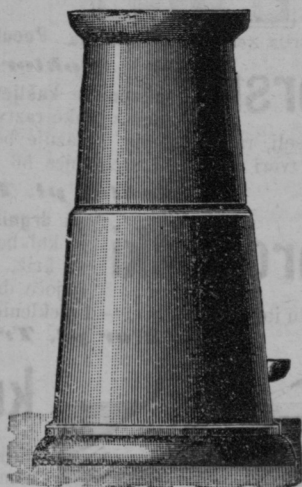
inoksidirane sesalke
so obvarovane zoper rjo.

Ceniki **W. GARVENS, DUNAJ,** (1. Wallfischgasse 14. (1. Schwarzenbergstrasse 6. **gratis in franko.**

Se dobiva v vseh trgovinah s stroji in železom, v tehničnih, vodovodnih in vodnjakekopnih podjetjih itd. Zahtevaj izrečno:

Garvenove inoksidirane sesalke, ozir. Garvenove tehnice. 10-26

Najboljše možnarje za streljanje proti toči, dalje novoiznajdene ,brzostrelne in varnostne možnarje“



(katerih ni treba nič zabijati, pri streljanji vsaka nevarnost izključena, pokajo boljše, potrebujejo manj smodnika in streljajo mnogo hitreje kot navadni možnarji);

najboljše in najnovejše kmetijske stroje;
vse sestavne dele iz železa za mline, žage, tovarne in druge obrtnijske naprave

izdeluje in prodaja po tovarniških cenah z garancijo

tovarna za stroje in livarna

Pehani, Lorber in dr.

v Žaleu pri Celji. 16

